

Sygn. akt: I 1 C 1112/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: st. sekr. sądowy Marta Bona

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2016 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego InSecura z siedzibą w W.
przeciwko I. G. (1)

o zapłatę

I zasądza od pozwanej I. G. (1) na rzecz powoda (...) Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego InSecura z siedzibą w W. kwotę 620,05 zł (sześćset dwadzieścia złotych 05/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22.3.2016r. do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałej części;

III nie obciąża pozwanej I. G. (1) kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty InSecura z siedzibą w W. wniósł przeciwko I. G. (1) o zapłatę kwoty 1259, 14 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że (...) sp. zoo w P. zawarł z pozwaną umowę o pożyczkę dnia 1.10.2014r , następnie w dniu 27.11.2015r w wyniku umowy spółki komandytowej (...). zoo w |Spółka Komandytowa w W. stał się wierzycielem , a następnie w wyniku umowy przelewu wierzytelności z dnia 28.12.2015r powód stał się wierzycielem pozwanej. Powód wskazał, że ponieważ pozwany nie wywiązał się z warunków umowy łączącej go z (...) sp. zoo w P., to został obciążony kwotami: 529,19 zł - niespłacony kapitał, 82,39 zł - prowizja, 300 zł - opłata odszkodowawcza, 339, 09 zł - prowizja serwisowa.

(pozew - k. 2-7)

W dniu 4.5. 2016 r. Sąd Rejonowy w Lublinie -Zachód przekazał w sprawie VI Nc-e (...), pozew do tut. Sadu , stwierdzając brak podstaw do wydania e-nakazu.

(postanowienie - k. 7v)

Po wpłynięciu sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni powód usunął braki formalne pozwu w trybie art. 50537 § 1 k.p.c. i wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 1259, 14 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu wskazując, że na podstawie umowy cesji przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy pożyczki z dnia 1.10.2014r. Powód wskazał, że dochodzi od pozwanego kwot: 529,19 zł - niespłacony kapitał, 82,39 zł -prowizja wstępna, 300 zł - opłata odszkodowawcza, 339, 09 zł - prowizja serwisowa, 8,47 zł - odsetki ustawowe naliczone przez powoda .

(pozew - k. 15-25, pismo procesowe powoda ,k. 104-109)

W dniu 8.8.2016 r w sprawie I Nc 5146/16 Sąd Rejonowy w Gdyni wydał nakaz zapłaty zasądzający w/w należności od pozwanej na rzecz powoda

(nakaz zapłaty k 93)

Pozwana, wniosła w terminie sprzeciw od nakazu zapłaty , wyjaśniając, że zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki zostało w całości uregulowane, ponadto wskazując, że kwestionuje zasadność i wysokość kwot 300 zł odszkodowania i 339, 09 zł prowizji , jako naliczonych bezpodstawnie, a zapisy umowy dotyczące tych dwóch kwestii są bezprawne/niedozwolone/, a więc nie obowiązują jej, zaś związek przyczynowy dot. odszkodowania i wysokość odszkodowania nie została wykazana . Nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń.

(sprzeciw - k.96-97v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1.10.2014r I. G. (1) zawarła z poprzednikiem prawnym powoda (...) sp. zoo w P. umowę nr (...) , której przedmiotem było udzielenie pożyczki w kwocie 1270 zł z zobowiązaniem zwrotu w 12 równych ratach miesięcznych płatnych wg harmonogramu pożyczki będącego załącznikiem do w/w umowy po 235, 69 zł miesięcznie, począwszy od dnia 31.10.2014r. Ostateczny termin spłaty pożyczki to październik 2015r. Pożyczka jest oprocentowana odsetkami umownymi w rocznej wysokości 451, 64 %. Ponadto pobrano prowizję wstępną w wysokości 201, 93 zł ,prowizję za obsługę w wysokości 113, 03 zł- które wliczono w raty pożyczki. Umowa przewiduje opłatę odszkodowawczą w wysokości 5 zł za każdy dzień opóźnienia spłaty jakiegokolwiek kwoty wynikającej z umowy pożyczki pobierana przez 60 dni od daty powstania obowiązku spłaty pożyczki lub innej kwoty z niej wynikającej i ma charakter odszkodowawczy w związku z utratą zysku z pożyczonego kapitału wierzyciela na skutek opóźnienia w spłacie i kosztów windykacji.

bezsporne, a nadto umowa pożyczki, k. 34-38, 113-120, harmonogram ,k.140

W dniu 17.8.2015r pozwana otrzymała wypowiedzenie pożyczki i wezwanie do zapłaty kwoty 1220, 67 zł tytułem zaległej pożyczki wraz odsetkami i kosztami.

Pozwana podpisała dnia 10.12.2012r zobowiązanie do spłaty kwoty długu w wysokości 1524,11 zł na dzień sporządzania tego dokumentu do dnia 12.12.2012r w celu skorzystania z propozycji umorzenia 65 % tego długu uznając jednocześnie w/w dług w całości.

W dniu 27.11.2015r w wyniku umowy spółki komandytowej (...). zoo w |Spółka Komandytowa w W. stał się wierzycielem I. G. (1), a następnie w wyniku umowy przelewu wierzytelności z dnia 28.12.2015r powód stał się Jej wierzycielem i zawiadomił o tym fakcie.

(niesporne, nadto wyciąg k.27-27, umowa spółki ,k. 39-49, umowa cesji k.50-59, zawiadomienie o cesji - k. 29-33, odpis z KRS k.64-72)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zasadność ich wystawienia i wiarygodność, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną, więc brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty złożone w sprawie nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy nowych istotnych okoliczności.

W myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jego wnioski o oddalenie powództwa.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd miał na względzie okoliczności zawarcia i realizacji umowy, w szczególności przyczyny, sposobu, daty i strony, która umowy rozwiązała, a także na okoliczności wzajemnych rozliczeń stron wynikające z przedłożonych przez powoda dokumentów.

Powód domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty wskazanej w pozwie powoływał się na umowę pożyczki zawartą przez pozwanego z (...) sp. zoo w P., z której wywodził swoje roszczenie objęte pozwem. Jednocześnie powód wskazywał, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na podstawie umowy o przelew wierzytelności, zgodnie z art. 509 k.c.

Zgodnie z art. 69 ust.1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe - przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W niniejszej sprawie powód domagał się zapłaty od pozwanego ostatecznie kwoty 1270 zł wraz z odsetkami ustawowymi tytułem nieuregulowanych należności, tytułem opłat prowizyjnych i odszkodowań windykacyjnych. Jako podstawę swojego żądania powód wskazywał zawartą z pozwanym. umowę o pożyczkę. W dniu 19.9.2016r pozwana w zasadzie przyznała okoliczności faktyczne wskazane przez powoda w części dotyczącej kapitału pożyczki i odsetek, bowiem wskazała, że zawarła w/w umowę i spłaciła pożyczkę, nie przedstawiając jednak żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń w tym zakresie, a zakwestionowała zasadność żądania opłat 300 zł opłaty odszkodowawczej i 339, 09 zł opłat prowizji serwisowej zarzucając, że w tym zakresie umowa jest niezgodna z prawem, a więc nieważna, czyli podnosząc zarzut abuzywności tych zapisów umowy.

W myśl art. 720. Kc, § 1. Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.).,z art. 471.k.c wynika, że dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zaś art. 481.k.c stanowi:" § 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

§ 3. W razie zwłoki dłużnika wierzyciel może nadto żądać naprawienia szkody na zasadach ogólnych."

Skoro pozwany zaprzestał uiszczania na rzecz poprzednika powoda należności z tytułu zawartej umowy, to poprzednik powoda miał podstawę do wypowiedzenia umowy. Żądanie powoda w tym zakresie jest więc całkowicie zasadne, bowiem pozwany nie spłacił pożyczki do końca.

Wobec powyższego za zasadne Sąd uznał żądanie powoda dotyczące zwrotu reszty pożyczki i zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie.

W odniesieniu do wysokości naliczonych kosztów- prowizji i opłaty odszkodowawczej, których zasady naliczania zostały określone w umowie - w ocenie Sądu -zasadny jest zarzut abuzywności tych postanowień.

Zgodnie z treścią w art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Do uznania badanego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowania go z praktyki stosowania konieczne jest łączne stwierdzenie występowania czterech przesłanek. Umowa musi zostać zawarta z konsumentami (co w niniejszej sprawie pozostawało bezsporne), a nadto kwestionowane postanowienie nie mogło zostać uzgodnione indywidualnie, postanowienie to musiało kształtować prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy oraz nie dotyczyć sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron.

Odnosząc się do pierwszej z przesłanek wskazanych w treści art. 385¹ § 1 k.c., tj. kwestii indywidualnego uzgodnienia z pozwanym, jako konsumentem, treści spornych postanowień umownych, wskazać należy jednocześnie na treść § 3 powyższego przepisu, zgodnie z którym nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu i w szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. W ocenie Sądu nie ulega żadnej wątpliwości, iż sporne postanowienia dotyczące wysokości i sposobu ustalania kwoty stanowiącej opłatę prowizyjną i opłatę odszkodowawczą nie podlegały w żadnym momencie indywidualnym uzgodnieniom z pozwanym i pozwana nie miała żadnego wpływu na ich treść, zostały one bowiem pozwanej narzucone w ramach stosowanego przez powoda wzorca umowy.

Zdaniem Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, o indywidualnym uzgodnieniu postanowień umowy nie może w żadnym wypadku świadczyć to, że na kwestionowane postanowienia dotyczące wysokości i sposobu ustalania kwoty stanowiącej opłatę prowizyjną i opłatę odszkodowawczą czy też innych opłat, pozwany wyraził zgodę składając stosowne oświadczenie, tj. podpisując umowę pożyczki, jak również podpisując oświadczenie o otrzymaniu i zapoznaniu się z dokumentami zawierającymi te postanowienia. Również możliwość zapoznania się przez pozwanego z treścią tych dokumentów przed ich podpisaniem oraz idąca za tym możliwość rozważenia wszystkich konsekwencji wynikających z zawarcia umowy, w tym skutków związanych z rozwiązaniem umowy przed końcem okresu jej obowiązywania, także nie świadczy jeszcze o tym, że postanowienia uprawniające poprzednika powoda do pobierania w/w opłat zostały uzgodnione z pozwanym indywidualnie.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika więc, aby pozwana I. G. (2) zawierając z poprzednikiem prawnym powoda umowę w oparciu o przedmiotowy wzorzec umowy miała rzeczywisty wpływ na kształtowanie treści tej umowy i aby treść ta w zakresie wysokości i sposobu ustalania kwoty stanowiącej wartość opłaty odszkodowawczej i opłaty prowizji podlegała indywidualnym negocjacom między stronami. Wskazać przy tym należy, iż ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie spoczywa na tym, kto się na to powołuje (art. 385¹ § 4 k.c.), a zatem w niniejszej sprawie ciężar ten spoczywał na pozwanym, który, w ocenie Sądu, obowiązкови temu sprostał.

Zważyć również należy, że sporne postanowienia umowne dotyczące wysokości i sposobu ustalania opłaty odszkodowawczej i opłaty prowizji nie dotyczą głównych świadczeń stron umowy pożyczki. Za postanowienia określające główne świadczenia stron jakiegokolwiek umowy uznać należy, zdaniem Sądu, takie jej elementy konstrukcyjne, bez których uzgodnienia nie doszłoby do zawarcia umowy, a więc tzw. essentialia negotii. W przypadku przedmiotowej umowy pożyczki są to: udzielenie pożyczki i spełnienie świadczenia poprzez wypłatę kwoty pożyczki oraz ciążąca na pozwanej spłata pożyczki w terminach i wysokości rat wskazanych w umowie wraz z oprocentowaniem. Natomiast postanowienia określające wysokość świadczeń wpłacanych przez pozwanego w sytuacji wcześniejszego rozwiązania umowy nie mogą zostać uznane za postanowienia określające główne świadczenia stron, gdyż nie warunkują one bytu umowy pożyczki, jako że nie mają związku z zajściem któregokolwiek z wypadków objętych zakresem tej umowy.

Z treści łączącej strony umowy wynika, że przedmiotem jest pożyczka, a zakres umowy obejmuje : wypłatę pożyczki, harmonogram spłat, oprocentowanie. Na podstawie tej umowy poprzednik powoda był zobowiązany do wypłaty kwoty pożyczki, a pozwana przez cały okres trwania umowy do uiszczania regularnie równych rat. I tylko te obowiązki, mając również na względzie treść art. 720. Kc stanowią główne świadczenia stron. Nie ma zaś takiego charakteru świadczenie w postaci opłaty prowizji, czy odszkodowawczej, jako, że nie jest to zwykłym sposobem zakończenia umowy, strony przy zawieraniu umowy nie planowały takiego zakończenia, miało ono charakter wyjątkowy (np. tak Sąd Okręgowy w Krakowie w wyroku z dnia 18 września 2015 roku, sygn. akt II Ca 1137/15). Stąd też brak podstaw do przypisania takiego charakteru opłacie prowizji, czy odszkodowawczej, a zatem postanowienia umowy jej dotyczące mogą zostać uznane za klauzule abuzywne w oparciu o art. 385? § 1 k.c.

Odnosząc się do kwestii kształtowania przez sporne postanowienia umowne praw i obowiązków pozwanego w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, zgodzić należy się z poglądami wyrażonymi w orzecznictwie, zwłaszcza Sądu Najwyższego, iż rażące naruszenie interesów konsumentów polega na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na ich niekorzyść, zaś ukształtowanie praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami w zakresie treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu klauzul godzących w równowagę kontraktową stron (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lipca 2005 roku w sprawie o sygn. akt I CK 832/04, Lex nr 159111).

Takie określenie mechanizmu ustalania wysokości opłaty odszkodowawczej- za pomocą nieczytelnego, zdaniem Sądu, dla zwykłego konsumenta zapisu, uznać należy za sprzeczne z dobrymi obyczajami, nie pozwala to bowiem stronie umowy - w tym przypadku pozwanej, na realną ocenę wysokości tej opłaty ani na oszacowanie prawdopodobnej kwoty, nie pozwalając jednocześnie przy podejmowaniu decyzji odnośnie zawarcia umowy na ocenę wszystkich okoliczności, które mogą nastąpić w przyszłości skutkując koniecznością wcześniejszego rozwiązania umowy. Pozwany, nawet po zapoznaniu się z tekstem umowy i załącznikami, nie był bowiem w stanie nawet oszacować, jaka jest wysokość tej opłaty odszkodowawczej.

Jak wskazał powód kwota wartości opłaty odszkodowawczej należnej do zwrotu w ramach spłaty pożyczki uwzględnia koszty poniesione przez poprzednika powoda związane z dystrybucją i zawarciem umowy oraz o koszty związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, które w związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy nie będą mogły zostać pokryte z opłat, jakie byłyby pobierane przez poprzednika powoda w trakcie całego okresu, na jaki umowa została zawarta.

Wynika z tego, że poprzednik powoda przy określeniu wysokości należności związanych z obsługą w/w pożyczki, wziął pod uwagę wszystkie koszty swojej działalności, gdzie znaczna część kosztów funkcjonowania powoda oraz jego ryzyko są pokrywane przez konsumenta w ramach szeregu innych opłat pobieranych przez niego. Opłaty te winny być przez niego odpowiednio skalkulowane już przy zawarciu umowy pożyczki, tak aby uzyskiwane z nich środki pieniężne pokrywały realne koszty związane z wykonywaniem tej konkretnej umowy. Również kwestie wzajemnych rozliczeń prowizji powinny zostać uregulowane między nimi w taki sposób, aby zabezpieczone zostały interesy obydwu stron, brak jest natomiast jakichkolwiek podstaw do obciążania tymi kosztami konsumenta i przerzucania na niego ryzyka. W ocenie Sądu wysokość i sposób ustalania wysokości opłaty odszkodowawczej powinny być natomiast uzależnione jedynie od kosztów, jakie pożyczkodawca faktycznie ponosi w związku z wygaśnięciem umowy pożyczki. Należałoby bowiem, zgodnie z definicją językową, wnioskować, że opłata odszkodowawcza ponoszona jest przez konsumenta wyłącznie w związku z wydatkami pożyczkodawcy związanymi z wcześniejszą likwidacją umowy, bez wskazania, czy poniesiono szkodę i w jakiej wysokości, jest żądaniem niezasadnym i przedwczesnym na etapie zawierania umowy.

W ocenie Sądu nie stanowi też dostatecznego usprawiedliwienia dla stosowania przez pożyczkodawcę rygorystycznego i automatycznego sposobu naliczania i pobierania opłaty odszkodowawczej okoliczność, że umowy pożyczek mają ze swej natury długoterminowy charakter, a ich dochodowość warunkowana jest długością trwania, więc dopiero gdy umowa trwa wystarczająco długo - wysokie koszty poniesione na początku jej trwania mogą zostać zrekompensovane

zyskami osiąganymi w kolejnych latach. Jak już wyżej wskazano, koszty te winny być przez poprzednika powoda odpowiednio skalkulowane już przy zawarciu umowy pożyczki.

Z treści spornych postanowień umownych oraz powyższych rozważań wynika, że pożyczkodawca, stosując sporne postanowienia umowne, przewidział dla pożyczkobiorcy- konsumenta swoistą sankcję za rezygnację z kontynuowania umowy bez powiązania jej z realnie poniesionymi wydatkami. Nie ulega natomiast wątpliwości, że niedozwolone są postanowienia umowne uszczuplające ustawowe uprawnienia konsumenta. Nałożenie we wzorcu umowy na konsumenta de facto obowiązku zapłaty kwoty pieniężnej i to w znacznej wysokości proporcjonalnie do wartości umowy pożyczki, w razie skorzystania przez niego z prawa przyznanego mu do rozwiązania umowy jest więc sprzeczne z dobrymi obyczajami, gdyż zmierza do ograniczenia ustawowego prawa konsumenta, czyniąc ekonomicznie nieopłacalnym korzystanie z tego prawa.

Podsumowując powyższe rozważania uznać należało, iż kwestionowane przez pozwaną postanowienia dotyczące wysokości oraz sposobu ustalania wysokości opłaty odszkodowawczej i opłaty prowizji w przypadku rozwiązania umowy przed końcem okresu jej obowiązywania, kształtują prawa i obowiązki pozwanego jako konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz rażąco naruszają jego interes, gdyż prowadzą do uzyskiwania przez pożyczkobiorcę nieuprawnionych korzyści kosztem dłużnika proporcjonalnie do wartości kwoty udzielonej pożyczki. Postanowienia te stanowią zatem w ocenie Sądu niedozwolone postanowienia umowne, o jakich mowa w treści art. 385² § 1 k.c. Powód nie jest więc uprawniony do żądania od pozwanego zwrotu w/w kwot, gdyż wysokość ich została ustalona według zasad nieskutecznych w stosunku do pozwanego. Roszczenie powoda dochodzone w niniejszej sprawie w tej części nie zasługiwało więc na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe Sąd, na podstawie art. 385² § 1 k.c oddalił powództwo w tej części.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt. III wyroku, na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 oraz § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490), nie obciążając pozwanego jako stronę tylko częściowo bo w 49% przegrywającą postępowanie kwotą 199, 43 zł tytułem kosztów procesu w części przez nią przegranej, przy uwzględnieniu, że na łączną kwotę kosztów procesu w tej sprawie składają się: kwota 30,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 360,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis doręczyć wnioskodawcy,
3. przedłożyć z wpływem lub za 25 dni.